

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Ο Κύριος ανέβη στους Ουρανούς όχι ως Θεός, αλλά ως Θεάνθρωπος

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων](#)

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, την Πέμπτη 29 Μαΐου, ανήμερα της Δεσποτικής Εορτής, χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στο Ιερό Παρεκκλήσιο Αναλήψεως του Σωτήρος Χριστού Σταθμού Φαρσάλων.

Ο Σεπτός Ποιμενάρχης στο κήρυγμά του ανέφερε χαρακτηριστικά:

«Πληρούται η οικονομία του Θεού, όπως ψάλλουμε στο κοντάκιο της εορτής: «την υπέρ ημών πληρώσας οικονομίαν». Ολοκληρώνεται δηλαδή η θεία οικονομία με την ένδοξη Ανάληψη του Κυρίου μας εις τους ουρανούς. Για να επιστρέψει ο Θεός όπου ήταν το πρότερον, εκεί δηλαδή όπου ήταν μαζί με τα πρόσωπα της Αγίας Τριάδος.

Αλλά ανεβαίνει ο Θεός εις τους ουρανούς με έναν αλαλαγμό και όχι όπως κατέβηκε, αλλά ανεβαίνει και με την ανθρώπινη φύση. Δεν ανεβαίνει ως Θεός, αλλά ανεβαίνει εις τους ουρανούς ως Θεάνθρωπος Κύριος. Προσλαμβάνει και την ανθρώπινη φύση και την κάνει συμπάρεδρο την ανθρώπινη φύση στην Τριάδα και στη θεότητα. Αφού πρώτα την προσέλαβε κατά την σύλληψή Του εις την μήτρα της Παναγίας, την θέωσε, την καθάρισε, την ανέβασε επάνω στον σταυρό και ξέπλυνε με το αίμα Του τις αμαρτίες της ανθρώπινης φύσεως και της πτώσεως των ανθρώπων και μετά από την ένδοξη Ανάστασή Του, τη θέωσε και την ανεβάζει στον ουράνιο Πατέρα.

Οι μαθητές λυπούνται, γιατί από ανάμεσά τους φεύγει ο διδάσκαλος. Αυτός που τους στήριζε, αυτός που τον είδαν να θαυματουργεί, να κηρύττει, να δημιουργεί σημεία, να αντιπαρατίθεται με τους Γραμματείς και με τους Φαρισαίους, να τους αποκαλύπτει τον ουράνιο Πατέρα. Και αυτοί που έζησαν και τον συναναστράφηκαν, όπως όλοι μας όταν χωριζόμαστε έναν άνθρωπο, από τη σχέση που έχουμε μαζί του, λυπούμαστε. Αυτή η λύπη, είναι βέβαια εγκατεστημένη μέσα στην καρδιά μας από την έλλειψη, αλλά αυτή η λύπη συμβαίνει και στα χαριτωμένα πρόσωπα, στα Άγια πρόσωπα.

Ο Προφήτης Ελισαίος, αν διαβάσουμε στο τέταρτο βιβλίο των Βασιλειών της Παλαιάς Διαθήκης, έσκιζε, λέει, τα ρούχα του, όταν έβλεπε τον Προφήτη Ηλία να αναλαμβάνεται εις τους ουρανούς. Όταν ο Απόστολος Παύλος έφευγε από την

Ἐφεσο για τα Ιεροσόλυμα και τους ἔλεγε στους Εφεσίους Χριστιανούς ὅτι τώρα θα φύγω ἀπὸ ἐσάς, ἀλλὰ πρόκειται να με συλλάβουν και να με θανατώσουν, τον αγκάλιαζαν και τον ασπάζονταν για να ξεκινήσει αὐτό το υπέροχο ταξίδι, δύσκολο βέβαια, ἀλλὰ για να εισέλθει στη Βασιλεία του Θεοῦ. Το ἴδιο και οι Απόστολοι λυποῦνται, ὅταν ο Χριστός τους λέγει ὅτι θα φύγει ἀπὸ ἀνάμεσά τους.

Ὅμως, εἴν θυμηθούμε λίγο το πρῶτο ευαγγελικό ἀνάγνωσμα που διαβάζουμε στην ακολουθία των Παθῶν, του Ὁρθρου δηλαδή της Μεγάλης Παρασκευῆς – που το διαβάζουμε και το βράδυ της Μεγάλης Πέμπτης – ο Κύριος λέγει στους μαθητές ὅτι: «Συμφέρει υμῖν ἵνα ἀπέλθω». Σας συμφέρει να φύγω. Και τους συμφέρει να φύγει, γιατί θα στείλει ἄλλον Παράκλητο. Θα στείλει το Πνεῦμα το Ἅγιον, το οποίο θα οδηγεί τον κόσμο και τους μαθητές και ὅλους μας εἰς πᾶσαν την ἀλήθεια.

Ο Προφήτης Ηλίας ρίχνει τη μηλωτή του, το επανωφόρι του, εἰς τον Ελισαίο για να τον ενισχύσει στην φυγή του, ἀλλὰ και για να τον επιβεβαιώσει ὅτι θα ἔχει διπλή χάρη ἀπὸ τον Ηλία και θα κάνει και ἐκεῖνος θαύματα και θα μπορεῖ και ἐκεῖνος να περνάει τον Ιορδάνη ποταμό περπατώντας πάνω σε αὐτόν. Ο Απόστολος Παῦλος μας αφήνει ως κληρονομιά το μαρτύριό του, τη μαρτυρία του, τις ἐπιστολές του, τα κείμενά του, τα οποία εἶναι μέσα στην Εκκλησία και οδηγούν την Εκκλησία στην ἀλήθεια και στον καταρτισμό των Χριστιανῶν.

Ο Χριστός μας στέλνει το Πανάγιο Πνεῦμα, το οποίο ἀμέσως μετὰ ἀπὸ δέκα ἡμέρες, κατὰ την ἡμέρα της Πεντηκοστής, θα εορτάσουμε ξανά. Δεν μας αφήνει ὀρφανούς.

Άρα λοιπόν, η λύπη μας – όπως λέγει ο ίδιος ο Κύριος στο ευαγγελικό ανάγνωσμα της Μεγάλης Πέμπτης το βράδυ – η λύπη υμών «εις χαράν γεννήσεται». Η λύπη σας θα μετατραπεί σε χαρά. Γι' αυτό και τους ανεβάζει επάνω στο Όρος της

Γαλιλαίας και, αφού τους χαιρετά, τους αποχαιρετά, παρούσα και η Μητέρα του Θεού, η Κυρία Θεοτόκος, και οι μαθητές, αρχίζει να ανεβαίνει εις τους ουρανούς, εκ δεξιών καθήμενος του Θεού και Πατρός. Και αφήνει αυτήν την παρακαταθήκη στους μαθητές. Και αυτή η παρακαταθήκη, αφού την αφήνει στους μαθητές, είναι στην Εκκλησία.

Είναι η πρώτη Εκκλησία εκείνη. Είναι η Παναγία, είναι οι ένδεκα μαθητές, είναι οι εβδομήκοντα μαθητές, είναι ο ευρύτερος κύκλος των μαθητών, των πεντακοσίων, που βλέπουν τον Κύριο να ανεβαίνει εις τους ουρανούς.

Γεννήθηκε, χωρίς να το γνωρίζουμε. Ανέστη, χωρίς να δούμε την ώρα του γεγονότος της Αναστάσεως. Τον είδαν αναστημένο οι μαθήτριες πρώτα και μετά οι μαθητές και ο ευρύτερος κύκλος των μαθητών. Τώρα όμως όλη η Εκκλησία των Ιεροσολύμων Τον βλέπει να ανεβαίνει εις τους ουρανούς. Και αυτό, είναι η πλήρωση της Επαγγελίας: ότι ολοκληρώνεται η οικονομία του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου και παράλληλα, μέσα στη ζωή της Εκκλησίας, υπάρχει πλέον η εμπειρία της Αναλήψεως. Βλέπουμε τον αναληφθέντα Κύριο να φεύγει από ανάμεσά μας, αλλά να πληροί τις καρδιές μας, αντί της λύπης, με τη χαρά.

Δυο πράγματα να μας μείνουν: Το πρώτον είναι ότι αντί αυτής της λύπης, μας προσφέρει τη χαρά του Αγίου Πνεύματος. Άρα, να προσπαθούμε στη ζωή όλοι μας να είμαστε «αγιοπνευματικοί». Να πληρούμαστε από τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος, που ο Χριστός μας χάρισε και μας χαρίζει μέσα στην Εκκλησία με το Βάπτισμα, με τα Μυστήρια της Εκκλησίας, τη μετάνοια, την εξομολόγηση, τη Θεία Κοινωνία. Όλα αυτά μας δίνουν Άγιο Πνεύμα και όλα αυτά ανακαινίζουν τη ζωή μας. Και να μάθουμε να ανεβαίνουμε κι εμείς στο δικό μας «Όρος της Αναλήψεως», να λαχταρούμε να εισερχόμαστε εις τους ουρανούς. Όπου και να ζούμε, η καρδιά μας να βλέπει προς αυτήν την άνοδο, γιατί αυτή η άνοδος μας κληροδοτεί, μας δίνει την ένωσή μας με τον αναληφθέντα Κύριό μας.

Το εύχομαι σε όλους μας, να το επιτυγχάνουμε εις τη ζωή μας.

Χρόνια πολλά και ευλογημένα».

